

UCHWAŁA

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Jóskowiak

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o. w W.
przeciwko K. K.
o zapłatę,
po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym
w dniu 8 grudnia 2017 r.,
zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Okręgowy w G.
postanowieniem z dnia 19 lipca 2017 r.,

"Czy do oceny przedawnienia roszczenia o opłatę za studia, wynikającą z zawartej przed 1 października 2014 r. umowy o warunkach odpłatności za studia, o której mowa w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2005 r. Nr 164 poz. 1365 z późn. zm., obecnie tekst jednolity Dz.U.2016.1842 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2014 r., zastosowanie znajdzie art. XXXV pkt 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16 poz. 94 z późn. zm.)?"

podjął uchwałę:

Artykuł 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1842 ze zm.), który wszedł w życie w dniu 1 października 2014 r., określa trzyletni termin przedawnienia roszczeń o opłatę za studia, wynikających z umów o warunkach odpłatności za studia, a art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.

poz. 1198 ze zm.), przewiduje, usuwając występujące w tym względzie wątpliwości, że w takim samym terminie roszczenia te przedawniały się też przed wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym; tym samym wyłączone jest stosowanie w związku z wejściem w życie art. 160a ust. 7 Prawa o szkolnictwie wyższym normy intertemporalnej wyrażonej w art. XXXV pkt 2 p.w.k.c.

UZASADNIENIE

Strona powodowa – K. sp. z o.o. w W. - wystąpiła w dniu 4 kwietnia 2016 r. o zasądzenie od K. K. 2799 zł z odsetkami ustawowymi od daty wniesienia pozwu. Wskazała, że 18 maja 2015 r. nabyła wobec pozwanej wierzytelność w kwocie dochodzonej pozwem od [...] Wyższej Szkoły [...] w K.

Wierzytelność ta wynika z umowy o warunkach odpłatności za studia, zawartej 17 lipca 2010 r. przez pozwaną z Wyższą Szkołą [...]. Na dochodzoną sumę składają się kwoty rat, należne zgodnie z tą umową Szkole od pozwanej, nieuiszczone w ustalonych terminach przypadających w okresie od 5 marca 2011 r. do 5 sierpnia 2011 r.

Wyrokiem z 8 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo. Uwzględnił zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną. Uznał, że zgodnie z art. 160a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (jedn. tekst.: Dz.U. z 2016 r., poz. 1842 ze zm. - dalej: „p.s.w.”) w związku z art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1198 ze zm. - dalej: „ustawa nowelizująca”), dochodzone roszczenie podlegało trzyletniemu terminowi przedawnienia i w chwili wniesienia pozwu było już przedawnione. Sąd Rejonowy nie podzielił poglądu Sądu Najwyższego, wyrażonego w uchwale z 21 października 2015 r., III CZP 67/15, że przed 1 października 2014 r. - tj. przed dniem wejścia w życie art. 160a ust. 7 p.s.w. i art. 32 ustawy nowelizującej, roszczenie o opłatę za studia, mające podstawę w umowie określającej warunki odpłatności studenta za studia przedawniało się zgodnie z art. 118 k.c. w terminie dziesięcioletnim. Argumenty przeciwko temu pogładowi Sąd Rejonowy wywiódł z art. 32 ustawy nowelizującej.

W apelacji strona powodowa odwołała się do uchwały Sądu Najwyższego z 21 października 2015 r., III CZP 67/15, i wyrażonego w niej poglądu o dziesięcioletnim terminie przedawnienia roszczenia o opłaty za studia w stanie prawnym obowiązującym przed 1 października 2014 r., mającym zastosowanie

w sprawie. Wskazała, że przed wniesieniem pozwu termin ten jeszcze nie upłynął. Odwołała się także do art. XXXV pkt 2 p.w.k.c.

W postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy nabrał poważnych wątpliwości co do możliwości zastosowania w sprawie przepisu art. XXXV pkt 2 p.w.k.c. w odniesieniu do kwestii przedawnienia dochodzonego roszczenia. Wątpliwości te wyłoniły się w kontekście, z jednej strony, poglądu wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 r., III CZP 67/15, o - zgodnie z art. 118 k.c. - dziesięcioletnim terminie przedawnienia roszczenia o opłaty za studia w okresie przed 1 października 2014 r., a z drugiej strony, zastrzeżenia w art. 32 ustawy nowelizującej o stosowaniu się przewidującego trzyletni termin przedawnienia przepisu art. 160a ust. 7 p.s.w. także do umów o warunkach odpłatności za studia zawartych przed 1 października 2014 r. Artykuł XXXV p.w.k.c. - któremu przypisywane jest uniwersalne znaczenie, przejawiające się w uznaniu, że stosuje się on co do zasady odpowiednio do wszelkich ustaw cywilnych w materii przedawnienia - stanowi w punkcie 2, iż jeżeli termin przedawnienia według przepisów kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego; jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu przedawnienia określonego w prawie dotychczasowym wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Sąd Okręgowy odnosząc się do tego przepisu podkreślił, że powództwo zostało w sprawie wniesiono po upływie trzech lat od dnia wymagalności dochodzonego roszczenia (poszczególnych rat należnej opłaty), niemniej nie upłynęły jeszcze trzy lata od dnia wejścia w życie art. 160a ust. 7 p.s.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł XXXV p.w.k.c. stanowi, że do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy kodeksu dotyczące przedawnienia z następującymi ograniczeniami:

1) początek, zawieszenie i przerwanie biegu przedawnienia ocenia się według przepisów dotychczasowych, gdy chodzi o czas przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego;

2) jeżeli termin przedawnienia według przepisów kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego; jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu przedawnienia określonego w prawie dotychczasowym wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Przepisowi temu nadaje się, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, charakter ogólnej normy intertemporalnej (prawa międzyczasowego) w dziedzinie przedawnienia roszczeń. Przyjmuje się niemal powszechnie, że zawarta w art. XXXV p.w.k.c. regulacja ma zastosowanie do wszelkich ustaw cywilnych w zakresie, w jakim normują one kwestie dotyczące przedawnienia roszczeń - jeżeli brak w tym zakresie szczególnej normy intertemporalnej (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 102/06, i 25 maja 2007 r., I CSK 84/07).

W art. XXXV p.w.k.c. znalazła silny wyraz podstawowa w systemie prawa cywilnego zasada niedziałania prawa wstecz, wysłowiona w art. 3 k.c.; zgodnie z art. 3 k.c., ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu.

W świetle zatem art. XXXV p.w.k.c., jeżeli termin przedawnienia w odniesieniu do określonego roszczenia upłynął przed wejściem w życie nowej ustawy regulującej przedawnienie roszczeń tej kategorii, do której ono należy, to do wszystkich kwestii dotyczących przedawnienia tego roszczenia ma zastosowania tylko dotychczasowa ustawa.

Jeśli zaś dane roszczenie nie przedawniło się przed wejściem w życie nowej ustawy określającej termin przedawnienia roszczeń tej kategorii, do której ono należy, to już nowa ustawa rozstrzyga, czy ono się przedawnia, a jeżeli nowa ustawa nie uznaje go za nieprzedawnialne, to ma do niego zastosowanie - co do zasady - termin przedawnienia określony w nowej ustawie; termin przedawnienia

określony w dotychczasowej ustawie znajdzie zastosowanie do takiego roszczenia tylko w przypadkach objętych art. XXXV pkt 2 p.w.k.c.

A bieg przedawnienia roszczenia (początek, zawieszenie, przerwanie) podlega dotychczasowej ustawie do chwili wejścia w życie nowej ustawy, od tej zaś chwili stosuje się w tym względzie regulacje nowej ustawy; jednakże w przypadkach objętych art. XXXV pkt 2 p.w.k.c. bieg krótszego terminu przedawnienia przewidzianego w nowej ustawie rozpoczyna się dopiero od chwili wejścia w życie tej nowej ustawy; wcześniejszy upływ dawnego terminu przedawnienia zostaje w tych przypadku niejako „unieważniony”.

Według przytoczonej regulacji, kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia ma więc wyjaśnienie, w jakim terminie przedawniały się określone w umowie między uczelnią a studentem roszczenia o opłaty za studia i usługi edukacyjne (w skrócie: roszczenia o czesne) w stanie prawnym obowiązującym przed 1 października 2014 r. Dochodzone w sprawie roszczenie mogłoby podlegać na podstawie art. 160a ust. 7 p.s.w. w związku z art. XXXV pkt 2 p.w.k.c. trzyletniemu przedawnieniu liczonemu od dnia 1 października 2014 r. tylko wtedy, gdyby termin przedawnienia właściwy dla roszczeń o czesne według ówczesnego stanu prawnego nie upłynął przed 1 października 2014 r. Byłoby tak mianowicie wtedy, gdyby termin przedawnienia w stanie prawnym sprzed wejścia w życie art. 160a ust. 7 p.s.w. był dłuższy od terminu określonego w tym przepisie, a przy tym - jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy - upływał w okolicznościach sprawy później niż termin trzyletni liczony od dnia 1 października 2014 r.

Artykuł 160a ust. 7 p.s.w., który wszedł w życie 1 października 2014 r. i wyraźnie stanowi, że roszczenia o opłaty związane z odbywaniem studiów oraz opłaty za usługi edukacyjne, wynikające z umowy między uczelnią a studentem lub osobą przyjętą na studia, przedawniają się z upływem trzech lat, nie miał swojego odpowiednika, wyraźnie określającego termin przedawnienia takich roszczeń, we wcześniejszym stanie prawnym. W związku z tym w kwestii terminu ich przedawnienia w tym stanie prawnym wyłoniła się w orzecznictwie znaczna rozbieżność poglądów. Przyjmowano dwuletni termin przedawnienia na podstawie

art. 751 pkt 1 lub pkt 2 k.c., bądź trzyletni terminu przedawnienia na podstawie art. 118 k.c. właściwy dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej lub dla roszczeń o świadczenia okresowe, jak też dziesięcioletni, przewidziany w art. 118 k.c. ogólny terminu przedawnienia roszczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2014 r., III CZP 38/14, III CZP 42/14, III CZP 59/14, III CZP 60/14, i III CZP 61/14, oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015 r., III CZP 67/15; kwestii tej dotyczy także wiele wyroków sądów powszechnych). Mimo opowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w uchwale z 21 października 2015 r., III CZP 67/15, za dziesięcioletnim - zgodnie z art. 118 k.c. - terminem przedawnienia omawianych roszczeń w stanie prawnym obowiązującym przed 1 października 2014 r., pogląd ten nie zyskał akceptacji sądów powszechnych, czego przykładem, niejedynym, jest niniejsza sprawa.

Wiele argumentów przemawiało za dwuletnim na podstawie art. 751 pkt 2 k.c. przedawnieniem roszczeń o czesne w stanie prawnym obowiązującym przed 1 października 2014 r. Artykuł 751 pkt 2 k.c. stanowi, że z upływem dwóch lat przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Przepis ten został przejęty z uchylonego z dniem 1 stycznia 1965 r. kodeksu zobowiązań. Jest odpowiednikiem art. 285 pkt 2 k.z. Przyczyna ustanowienia w art. 285 pkt 2 k.z. stosunkowo krótkiego, dwuletniego terminu przedawnienia roszczeń o wynagrodzenie za świadczenie nauki w zakresie działalności o charakterze zawodowym - jaką był konsumpcyjny charakter tego świadczenia - pozostaje w pełni aktualna też obecnie, na gruncie art. 751 pkt 2 k.c. Usługi świadczone przez uczelnię, za które może być pobierane od studenta czesne na podstawie zawartej z nim umowy, niewątpliwie mieszczą się w pojęciu nauki w rozumieniu art. 751 pkt 2 k.c. i zawodowego charakteru działalności, o której mowa w tym przepisie.

Jeżeliby zaś nawet - co nie wydaje się trafne - założyć, że art. 751 pkt 2 k.c., inaczej niż jego poprzednik, może być stosowany tylko do roszczeń z umów objętych zakresem zastosowania art. 750 k.c., to nie powinno to stanowić przeszkody do zaliczenia umowy o warunki odpłatności za studia lub inne usługi

edukacyjne do tej kategorii umów. Podobnie, przy tym założeniu, nie powinno stanowić przeszkody do stosowania art. 751 pkt 2 do roszczeń z umowy o warunki odpłatności za studia lub inne usługi edukacyjne ograniczenie zakresu zastosowania art. 750 k.c. do „umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami”. Przepisów art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm. - dalej: „u.s.w.”) i art. 22 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1997 r. o wyższych szkołach zawodowych (Dz.U. Nr 96, poz. 590 ze zm. - dalej: „u.w.s.z.”), ani też art. 99 i 160 ust. 3 p.s.w. nie można uznać za regulacje dające podstawę do zaliczenia umowy o warunki odpłatności za studia lub inne usługi edukacyjne do kategorii umów o świadczenie usług, które są uregulowane innymi przepisami w sposób wyłączający zastosowanie do nich art. 750 i 751 k.c. We wszystkich tych przepisach można wprawdzie upatrywać podstawy prawnej do nawiązania między uczelnią (nie wyłączając uczelni publicznej) a studentem stosunku cywilnoprawnego na podstawie umowy, obejmującego obowiązek studenta wobec uczelni do opłaty za świadczenia związane z odbywaniem studiów lub z innymi usługami edukacyjnymi, lecz znaczenie tych przepisów w materii prawa cywilnego na tym się w istocie wyczerpuje. Zasadnicze znaczenie tych przepisów przejawia się w określeniu źródeł finansowania uczelni i w sferze ustrojowej uczelni: określeniu podstaw regulowania wzajemnych obowiązków i praw studentów oraz uczelni.

Zarazem można jednak było też wskazać istotne argumenty przemawiające za podleganiem roszczeń o czesne, wynikających z umowy studenta z uczelnią, w stanie prawnym obowiązującym przed 1 października 2014 r., trzyletniemu terminowi przedawnienia, ustanowionemu w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że termin „działalność gospodarcza” w prawie prywatnym jest pojęciem autonomicznym i jego znaczenie nie pokrywa się ze znaczeniem, jakie terminowi „działalność gospodarcza” przypisuje się w prawie publicznym. Za atrybuty działalności gospodarczej w rozumieniu prawa prywatnego uznaje się zawodowy, stały i powtarzalny charakter składających się na nią działań oraz ich podporządkowanie zasadzie

racjonalnego gospodarowania. Według utrwalonego poglądu, roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w sposób zakładany przez art. 118 k.c., jeżeli pozostaje z nią w funkcjonalnym związku, choćby tylko pośrednim (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r., III CZP, i 9 marca 2017 r., III CZP 69/16, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2010 r., II CSK 126/10, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 169/15).

Zaliczenie prowadzenia płatnych studiów i innych usług edukacyjnych (art. 3 i 23 ust. 2 u.s.w., art. 3 i 22 ust. 3 u.w.s.z. oraz art. 99 p.s.w.) do tak rozumianej działalności gospodarczej nie powinno nasuwać wątpliwości. Działalność uczelni ma w tym zakresie wskazane atrybuty (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 38/03, wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2004 r., III SK 22/04, i postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., II UZP 8/10). Tak samo nie powinno nasuwać wątpliwości stwierdzenie funkcjonalnego związku roszczenia uczelni o czesne z wskazaną jej działalnością; tj. takiego związku, jakiego istnienie zakłada art. 118 k.c.

Zarazem, ze względu na autonomiczny charakter pojęcia działalności gospodarczej w prawie prywatnym, nie mógł stać na przeszkodzie takiej kwalifikacji działalności uczelni w rozpatrywanym zakresie przepis art. 106 p.s.w., stanowiący, że prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczalnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2168 ze zm.). Podobnie, jak nie może przepis ten – według stanowiska orzecznictwa (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004 r., III SK 22/04, i 9 marca 2006 r., I CSK 136/05) - stać na przeszkodzie uznaniu uczelni za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 229 ze zm.).

Wobec tego, że według art. 118 k.c. roszczenie przedawnia się z upływem dziesięcioletniego terminu o tyle tylko, o ile co innego nie stanowi przepis

szczególne, przytoczone wyżej argumenty na rzecz dwuletniego, zgodnie z art. 751 pkt 2 k.c., lub trzyletniego, zgodnie z art. 118 k.c. w zakresie dotyczącym roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, terminu przedawnienia roszczeń o czesne w okresie przed 1 października 2014 r., podważały tym samym zasadność zapatrywania o podleganiu tych roszczeń w tym okresie ogólnemu dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia.

Postanowienie w art. 160a ust. 7 p.s.w. dodanym ustawą nowelizującą, że roszczenia z umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne przedawniają się z upływem trzech lat i nakazanie w art. 32 ustawy nowelizującej stosowania art. 160a ust. 7 p.s.w. określającego ten termin także do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed 1 października 2014 r., tj. przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, stanowiło niewątpliwie reakcje na występujące dotychczas w praktyce wątpliwości co do terminu przedawnienia roszczeń o czesne i wynikającą stąd rozbieżność orzecznictwa w tej materii. Bezspornie roszczenia o czesne jako cywilnoprawne roszczenia majątkowe podlegały przedawnieniu. Ustawa nowelizująca na pewno więc nie wprowadzała przedawnienia roszczeń wcześniej nieprzedawnialnych. Z pewnością także celem określenia w art. 160a ust. 7 p.s.w. terminu przedawnienia roszczeń o czesne nie była zmiana dotychczasowego terminu przedawnienia tych roszczeń, jego skrócenie lub wydłużenie - bo to, w jakim terminie one się przedawniają, wywoływało właśnie wątpliwości. Celem określenia w art. 160a ust. 7 p.s.w. terminu przedawnienia roszczeń o czesne było jedynie usunięcie dotychczasowych wątpliwości co do terminu ich przedawnienia się przez jednoznaczne jego określenie. Ustanawiając art. 160a ust. 7 p.s.w. ustawodawca opowiedział się za terminem przedawnienia, który w dotychczasowym stanie prawnym był, według jednego z reprezentowanych głównych stanowisk wywodzony z regulacji art. 118 k.c., dotyczącej przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą. Wobec tego, zrozumiałe było rozciągnięcie w art. 32 ustawy nowelizującej zakresu zastosowania art. 160a ust. 7 p.s.w. także na okres poprzedzający wejście w życie ustawy nowelizującej i przesądzenie w ten sposób, że roszczenia o czesne zarówno w okresie poprzedzającym wejście w życie tej ustawy, jak i po jej wejściu w życie

przedawniały się i przedawniają w terminie trzech lat. W tym tkwi zasadniczy sens art. 32 ustawy nowelizującej.

Mimo zakazu retroakcji prawa, powszechnie uznaje się moc wsteczną tego rodzaju przepisów, ponieważ ogranicza się ona w istocie do przesądzenia obowiązywania normy o treści mającej uzasadnienie już we wcześniejszej regulacji, tj. do wyeliminowania istniejącej uprzednio wątpliwości w tym względzie na rzecz stanowiska mającego w świetle przyjętych metod wykładni podstawę już w dotychczasowej regulacji (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 177/04, 21 września 2007 r., V CSK 141/07, 4 marca 2008 r., IV CSK 496/07, 24 września 2008 r., II CSK 118/08, 9 września 2009 r., V CSK 35/09, 6 kwietnia 2017 r., III CSK 174/16, i 22 czerwca 2017 r., III CZP 22/17).

W płaszczyźnie intertemporalnej wejście w życie art. 160a ust. 7 p.s.w. i związanego z nim art. 32 ustawy nowelizującej należy oceniać z punktu widzenia przedstawionej wyżej regulacji wynikającej z art. XXXV p.w.k.c. Wobec tego, że ustawodawca w art. 160a ust. 7 nie ustanowił krótszego terminu przedawnienia roszczeń o czesne od terminu, w jakim one przedawniały się przed wejściem w życie tego przepisu, to w związku z jego ustanowieniem norma intertemporalna wyrażona w art. XXXV pkt 2 p.w.k.c. nie mogła mieć oczywiście zastosowania, ponieważ jak wielokrotnie wskazywano, norma ta zakłada ustanowienie w nowej ustawie dla określonego roszczenia krótszego terminu jego przedawnienia od tego, w jakim roszczenie to przedawniało się dotychczas. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia o czesne, który rozpoczął się przed 1 października 2014 r. i nie upłynął przed tą datą, był kontynuowany po tej dacie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy podjął na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. uchwałę jak na wstępie.

jw

kc